

בס״ד

עלון תתתת״מ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר זצ״ל

שבת מקץ

מתוך ספר לקוטי הלכות

וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה

מא,כא

שֶׁכְּלַל הַחֲלוֹם הוּא שֶׁהָרַע שֶׁהוּא הַשֶּׁקֶר בְּחִינַת חֹשֶׁךְ בְּחִינַת שֶׁבַע פָּרוֹת הָרָעוֹת וְשֶׁבַע שִׁבֳּלִים הָרָעוֹת הִתְגַּבְּרוּ כָּל־כָּךְ עַל הַטּוֹב עַד אֲשֶׁר וַתִּבְלַעְנָה וְכוּ׳ וְתָּבֹאנָה אֶל קִרְבָּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה וְכוּ׳. וְכָל זֶה מְרַמֵּז עַל אֲרִיכַת הַגָּלוּת, שֶׁאֲלוּפֵי עֵשָׂו מַמָּשׁ שֶׁהֵם הָעַכּוּ״ם, וְכֵן הַמַּנְהִיגִים שֶׁל שֶׁקֶר, מִתְגַּבְּרִים כָּל־כָּךְ, עַד שֶׁכְּמַעַט נִבְלַע הַטּוֹב וְהָאֱמֶת וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּתִקּוּנִים תִּקּוּן כ׳ (דַּף נב.) עַל פָּסוּק זֶה וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: יָי לְיִשְׂרָאֵל כַּד אִתְבְּלַע בְּעָרֵב רַב דְּעַלְיָהוּ אִתְּמַר וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה וּמַרְאֵיהֶן רַע כַּאֲשֶׁר וְכוּ׳, עַד ׳הָיוּ שָׂרֶיהָ לְרֹאשׁ׳ (אֵיכָה א, ה) אִנּוּן עֵרֶב רַב, עַלַיְהוּ אִתְּמַר (יְשַׁעְיָה א, כג): שָׂרַיִךְ סוֹרְרִים וְחַבְרֵי גַּנָּבִים כֻּלּוֹ אֹהֵב שֹׁחַד וְכוּ׳.

נִמְצָא שֶׁקּוֹרֵא הַשָּׁרִים וְהַמַּנְהִיגִים שֶׁל שֶׁקֶר בְּשֵׁם גַּנָּבִים, כִּי הֵם עִקַּר הַגַּנָּבִים הַגּוֹנְבִים דַּעַת הֲהָמוֹן עַם, עַד שֶׁאִי אֶפְשָׁר לַעֲמֹד עֲלֵיהֶן בְּבְחִינַת וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה. וְיַעֲקֹב אָבִינוּ כִּשְׁרָאָה זֹאת בְּרוּחַ קָדְשׁוֹ מַה שֶׁיִּהְיֶה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה, תָּמַהּ. אֲבָל הַפִּקֵּחַ הֵשִׁיב לוֹ כִּי אַף־עַל־פִּי־כֵן נִיצוֹץ אֶחָד וְכוּ׳, דְּהַיְנוּ עַל־יְדֵי יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁהוּא יוֹדֵעַ לְפַתֵּר וּלְתַקֵּן בְּחִינַת חֲלוֹם פַּרְעֹה, עַל־יָדוֹ יִתְתַּקֵּן הַכֹּל, וְסוֹף כָּל סוֹף יִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת (הלכות גניבה ה׳, אות ל״ג):

וְאֵ־ל שַׁ־דַּי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים

מג,יד

שֶׁמְּרַמֵּז עַל קֶץ הַגְּאֻלָּה הַזֹּאת שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר מָה שֶׁנִּתְחַזֵּק יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלֵינוּ: הָאוֹמֵר לְעוֹלָמוֹ דַּי יֹאמַר לְצָרוֹתֵינוּ דַּי. וְזֶה בִּכְלָל וּבִפְרָט, בִּכְלָלִיּוּת יִשְׂרָאֵל שֶׁיֹּאמַר דַּי לְצָרוֹתֵינוּ, כִּי כְּבָר מָשַׁךְ עָלֵינוּ הַשִּׁעְבּוּד וְאָרַךְ עָלֵינוּ הַגָּלוּת מְאֹד מְאֹד וּבְוַדַּאי סוֹף כָּל סוֹף יֹאמַר דַּי לְצָרוֹתֵינוּ וְיַמְהֵר לְגָאֳלֵנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (אֵיכָה ד) לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתֵךְ וְכוּ׳, וְכֵן בִּפְרָטִיּוּת אֵצֶל כָּל אֶחָד, וּבִפְרָט אוֹתָן שֶׁהִתְחִילוּ קְצָת וּכְבָר הֵעֱלָה אוֹתָם הַצַּדִּיק הָאֱמֶת מִמָּקוֹם שֶׁהֵעֱלָה אוֹתָם כַּאֲשֶׁר יוֹדֵעַ כָּל אֶחָד בְּנַפְשׁוֹ וְאַף־עַל־פִּי־כֵן עוֹבֵר עֲלֵיהֶם בְּכָל פַּעַם וּבְכָל יוֹם וְכוּ׳ מַה שֶּׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, וּצְרִיכִים לְבַטֵּחַ בְּכֹחַם שֶׁל זְקֵנִים דְּקְדֻשָּׁה שֶׁעוֹסְקִים לְחַזֵּק אֶת הָרָצוֹן (הלכות ברכת השחר ה׳, אות ס״ב):

וְאֶת־גְּבִיעִי גְּבִיעַ הַכֶּסֶף

מד,ב

עִקַּר הִתְגַּלּוּת יוֹסֵף לְאֶחָיו, שֶׁזֶּה הָיָה אַצְלָם חֶסֶד גָּדוֹל וְרַחֲמִים רַבִּים וִישׁוּעָה גְּדוֹלָה לָהֶם וְלַאֲבִיהֶם יַעֲקֹב אָבִינוּ, עָלָיו הַשָּׁלוֹם, כָּל זֶה הָיָה עַל־יְדֵי הַגְּבִיעַ שֶׁהָיָה בְּאֻמְתְּחַת בִּנְיָמִין, שֶׁבַּתְּחִלָּה הָיָה לָהֶם מִזֶּה מְרִירוּת וְצַעַר גָּדוֹל מְאֹד, וּלְבַסּוֹף הָיָה נַעֲלָם בְּעִנְיָן זֶה יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה וְרַחֲמִים רַבִּים. וְעַל־כֵּן מוּבָא בִּסְפָרִים בֶּאֱמֶת, שֶׁסּוֹד הַ׳גְּבִיעַ׳ הוּא אוֹתִיּוֹת י״ג ע״ב, הַיְנוּ י״ג פְּעָמִים ע״ב, בְּחִינַת תְּלִיסַר מְכִילִין דְּרַחֲמֵי [שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים], שֶׁהֵם כְּלַל הָרַחֲמִים וְהַחֶסֶד.

וְזֶה רֶמֶז לָנוּ לֵידַע וּלְהוֹדִיעַ, כְּשֶׁהָאָדָם בְּצַעַר גָּדוֹל וּמַר מְאֹד עַד שֶׁמְּעַקֵּם אֶת לִבּוֹ מְאֹד מְאֹד יְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ וְיֵדַע וְיַאֲמִין שֶׁגַּם זֶה לְטוֹבָה, וּבְוַדַּאי נֶעֱלָמִין רַחֲמִים נִפְלָאִים בִּמְרִירוּת הַצַּעַר הַזֶּה, רַק שֶׁצְּרִיכִין לְצַעֵק וּלְהִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְחַכּוֹת לְרַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ (הלכות הודאה ו׳ - אות מ״ה לפי אוצר היראה - יסורין וישועה, אות ט׳):

אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה אֲדֹנִי בּוֹ וְהוּא נַחֵשׁ יְנַחֵשׁ בּוֹ

מד,ה

בְּחִינַת עֵצוֹת, כִּי כָּל הַמְנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים הֵם בְּשִׁבְיל עֵצוֹת שֶׁמִּי שֶׁצָּרִיךְ לְאֵיזֶה עֵצָה לֵידַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג הָיָה הוֹלֵךְ לְהַמְנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים, רַק שֶׁאֲנַחְנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְזֻהָרִים מִלְּקַבֵּל עֵצוֹת מֵהַמְנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים, רַק לִהְיוֹת תְּמִים עִם ה׳ וּלְקַבֵּל כָּל הָעֵצוֹת מֵהֶכָּמִים אֲמִתִּיִּים. נִמְצָא, שֶׁנַּחַשׁ יְנַחֵשׁ הוּא בְּחִינַת עֵצוֹת, רַק שֶׁהִטְעָה אוֹתָם וְדִבֵּר עִמָּהֶם כְּאִלּוּ יוֹסֵף הוּא מֵאַנְשֵׁי מִצְרַיִם שֶׁעֲצָתָם עַל־יְדֵי נְחוּשִׁים.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ: כִּי הַגְּבִיעַ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה אֲדוֹנִי בּוֹ, כִּי שְׁתִיָּה בְּחִינַת שִׁלְמוּת הָעֵצָה, בְּחִינַת וְאָכְלָתְ וְשָׂבָעְתָּ. וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זַ״ל וְשָׂבָעְתָּ זֶה שְׁתִיָּה. כִּי עִקַּר הַשְּׂבִיעָה עַל־יְדֵי הַשְׁתִיָּה שֶׁהוּא מְעַכֵּל הַמָּזוֹן וּמַשְׂבִּיעַ אֶת הַגּוּף, שֶׁזֶּהוּ הַהֵפֶךְ מִפְּגַם וְקִלְקוּל הָאֲכִילָה שֶׁעוֹלִים חֵס וְשָׁלוֹם עֲשָׂנִים סְרוּחִים וּמְבַלְבְּלִים אֶת הַמֹּחַ שֶׁמִּשָּׁם חֲלֻקַּת הָעֵצָה (כַּמּוּבָא בִּלְקוּטֵי מוֹהַר״ן סִימָן ס״א, עַיֵּן שָׁם), שֶׁזֶּהוּ מֵחֲמַת שֶׁאֵין הַמַּאֲכָל מִתְעַכֵּל כָּרָאוּי וְאֵינוֹ מַשְׂבִּיעַ אֶת הַגּוּף כָּרָאוּי, אֲבָל שְׁתִיָּה הוּא בְּחִינַת עִכּוּל הַמָּזוֹן שֶׁלֹּא יַעֲלוּ הָעֲשָׁנִים סְרוּחִים אֶל הַמֹּחַ, רַק הַמַּאֲכָל יַשְׂבִּיעַ אֶת הַגּוּף כָּרָאוּי וְשָׂבָעְתָּ זוֹ שְׁתִיָּה.

וְזֶהוּ בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בִּרְכַּת הַמָּזוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת כּוֹס יְשׁוּעוֹת, כִּי יְשׁוּעוֹת בְּחִינַת עֵצוֹת כַּיָּדוּעַ, כִּי עִקַּר הַיְשׁוּעָה הוּא שְׁלֵמוּת הָעֵצָה כְּשֶׁה׳ יִתְבָּרַךְ מֵאִיר עֵינֵי הָאָדָם וְנוֹתֵן לוֹ עֵצָה אֵיךְ לְהִנָּצֵל מִמַּה שֶׁצָּרִיךְ לְהִנָּצֵל בְּגוּף וְנֶפֶשׁ וּמָמוֹן. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: וּתְשׁוּעָה בְּרֹב יוֹעֵץ. וְכֵן בִּסְפָרֵי קַבָּלָה נִקְרָאִים הָעֵצוֹת יְשׁוּעוֹת כַּיָּדוּעַ, כִּי בִּרְכַּת הַמָּזוֹן הוּא בְּשִׁבְיל לְהַמְשִׁיךְ תִּקּוּן הָאֲכִילָה שֶׁלֹּא יַעֲלוּ חֵס וְשָׁלוֹם עַל־יְדֵי הָאֲכִילָה עֲשָׂנִים סְרוּחִים לְבַלְבֵּל אֶת הַמֹּחַ שֶׁהוּא בִּלְבּוּל הָעֵצָה, רַק שֶׁיִּזְכֶּה לְעַכֵּל אֶת הַמָּזוֹן כָּרָאוּי (הלכות תענית ד׳ – אות יא):

ספור השבוע

כוכבי אור

סִפּוּרִים נִפְלָאִים מֵרַבֵּנוּ זַ״ל

הִתְנַהֲגוּת אַדְמוּ״ר זַצַ״ל עִם הָאַרִיסְטוֹקְרָטִין שֶׁבְּאוּמָּין

שש ... וּבְלֵיל שַׁבָּת שֶׁהָיְתָה הַשְׂרֵפָה וְאָמַר רַבֵּנוּ זַ״ל שׁוֹין שׁוֹין [כְּבָר כְּבָר] כַּמּוּבָא בְּהַיְמֵי מוֹהַרַנַ״ת. וּבְיוֹם אֶחָד בָּא מֵהֶם שְׁלִיחַ מְיֻחָד עִם הַסֵּפֶר הַנַּ״ל וְשֶׁמְּבַקְּשִׁים אוֹתוֹ שֶׁיָּבֹא לְאוּמָּין וְכֵן הָיָה, כַּמּוּבָא שָׁם בְּהַיְמֵי מוֹהַרַנַ״ת.

שש וְהֵם הָאֶפִּיקוֹרְסִים הַנַּ״ל עָשׂוּ בֵּינֵיהֶם קֶשֶׁר עִם שְׁבוּעָה מִכְּבָר מִכַּמָּה שָׁנִים שֶׁלֹּא יַזְכִּירוּ שֵׁם ה׳, הַיְנוּ שֶׁלֹּא יָבֹא לָהֶם שׁוּם סָפֵק בְּמַחֲשָׁבָה אִם יֵשׁ ה׳ חַס וְשָׁלוֹם וְכוּ׳, כִּי דֶּרֶךְ הַמְחַקְּרִים וְחוֹשְׁבֵי הַמַּחֲשָׁבוֹת שֶׁפְּעָם אַחַת הֵם גּוֹמְרִים בְּמַחֲשַׁבְתָּם שֶׁכֵּן הָאֱמֶת, וְאַחַר כָּךְ בָּא לָהֶם מַחֲשָׁבָה שֶׁטּוּתֶרֶת כָּל הָרִאשׁוֹנוֹת שֶׁהָאֱמֶת הוּא דַּוְקָא לְהִפּוּךְ, וְהֵם חָקְרוּ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים וְכוּ׳, עַל כֵּן גָּמְרוּ בִּשְׁבוּעָה כַּנַּ״ל שֶׁלֹּא יַנִּיחוּ לְכִנּוֹס בְּמֹחָם שׁוּם מַחֲשָׁבָה אַחֶרֶת, וְגַם בְּדִבּוּר לֹא יְדַבְּרוּ כִּי אוֹמְרִים שֶׁדָּבָר הָרָגִיל בִּלְשׁוֹן הָאָדָם הוּא הֶכְרֵחַ הַמְצִיאוּת ...

(ההמשך בדף ד׳)

לְרְאוֹת בְּאֵבֵ״י הַנַּחַל

= הַמְתָּקַת הַדִּינִים (ב) =

קָרָה פַּעַם שֶׁר׳ יִשְׂרָאֵל נָפַל עַל הָרִצְפָּה וְקִבֵּל מַכָּה סָמוּךְ לָעַיִן, וְהָיָה נִרְאֶה כִּבְיָכוֹל שֶׁהִפִּיל עַצְמוֹ בְּכַוָּנָה לְהַמְתִּיק הַדִּינִים וְכוּ׳, וּלְמָחֳרָת אָמַר שֶׁהוּא נָפַל כְּבָר פַּעֲמַיִם. פַּעַם אַחַת לֹא מַסְפִּיק, אֲבָל פַּעֲמַיִם זֶה טוֹב.

אֶחָד הִגִּיעַ אֵלָיו עִם אִשְׁתּוֹ, וּבְדֶרֶךְ נְסִיעָתוֹ לְר׳ יִשְׂרָאֵל בָּאוֹטוֹבּוּס, נִתְקַל בַּחֲבוּרָה שֶׁל נְעָרִים פּוֹחֲזִים שֶׁהֵחֵלּוּ לְהָצִיק לוֹ, וְאַף אַחַת מֵהֶם בַּסֵּתֶר הִדְבִּיקָה בְּבִגְדוֹ מֵאָחוֹרָה מַסְטִיק אָדֹם, וּבְקֹשִׁי אִשְׁתּוֹ הִצְלִיחָה לְהוֹרִיד אֶת הַמַּסְטִיק, וְנִשְׁאַר כֶּתֶם עַל הַבֶּגֶד. וּכְשֶׁהִגִּיעַ לְר׳ יִשְׂרָאֵל בִּקֵּשׁ לַעֲשׂוֹת פִּדְיוֹן, וְכַעֲבֹר קְצָת זְמַן ר׳ יִשְׂרָאֵל הִתְחִיל לִצְעֹק עָלָיו וּלְקַלְלוֹ בִּקְלָלוֹת נִמְרָצוֹת וּבְדִבּוּרִים עֲמֻקִּים מְאֹד. אַחַר־כָּךְ הִפְסִיק קְצָת וְהִסְתַּכֵּל עַל הַשָּׁמַיִם וְחָזַר לִצְעֹק עָלָיו בְּבִזְיוֹנוֹת גְּדוֹלִים עַד שֶׁגֵּרֵשׁ אוֹתוֹ. וְאוֹתוֹ עֶרֶב ר׳ יִשְׂרָאֵל בִּקֵּשׁ לִקְרֹא בִּזְרִיזוּת לָאִישׁ הַזֶּה עַל־מְנָת לְפַיְּסוֹ, וְאָמַר לוֹ שֶׁעָשָׂה שְׁפִיכוּת דָּמִים כָּזֶה וְזֶה הָיָה הַמְתָּקָה גְּדוֹלָה. וְכָךְ אָמַר: ״עָשִׂיתִי דָּבָר שֶׁהוּא כָּל־כָּךְ אָסוּר לְפִי הַתּוֹרָה וּלְפִי רַבֵּנוּ, אֲבָל רָאִיתִי כְּתָמִים כָּאֵלּוּ! - הֵסַרְתִּי כָּל הַכְּתָמִים שֶׁהָיוּ בֵּינֵינוּ. צָרִיךְ לִשְׂמֹחַ! זֶה הָיָה לְטוֹבָתִי – לְטוֹבָתְךָ! יֵשׁ לְרַבֵּנוּ־הַקָּדוֹשׁ מְנַקִּים טוֹבִים, הִמְשַׁכְתִּי לְךָ תִּקּוּן מֵאֱלוּל לַהֲפֹךְ מִדָּם לְדֹם. עִם ׳מִלְיוֹנִים׳ לֹא יָכֹלְתָּ לִקְנוֹת הַטּוֹבָה שֶׁעָשִׂיתִי לְךָ״. וְכָל־כָּךְ שִׁבַּח הַבִּזְיוֹנוֹת, עַד שֶׁאֶחָד שָׁאַל אוֹתוֹ אִם צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל לְקַבֵּל בִּזְיוֹנוֹת כִּי הֵם הֲרֵי טוֹבוֹת כָּאֵלּוּ? הֵשִׁיב לוֹ ר׳ יִשְׂרָאֵל: ״חַס וְשָׁלוֹם, רַק צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ, שֶׁאֶת מַה שֶּׁמֻּכְרָחִים לְקַבֵּל לְתִקּוּנֵנוּ - נְקַבֵּל בְּאַהֲבָה״. וְאָמַר לָאִישׁ הַזֶּה, שֶׁצָּרִיךְ לִמְצֹא דְּרָכִים לְהִתְקָרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתּוֹךְ שִׂמְחָה, וּפֵרֵט: ״בָּרוּךְ־הַשֵּׁם, יֵשׁ לָנוּ בַּיִת בִּירוּשָׁלַיִם, יֵשׁ לָנוּ אֹכֶל״. (י״ב אלול תשנ״ב)

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רָאָה שֶׁמֻּכְרָח לָרֶדֶת לְזֶה הָעוֹלָם רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, זֶה הָרוֹפֵא! הוּא יָכוֹל לְהָאִיר בָּנוּ אֱמוּנָה וּתְשׁוּבָה וּרְפוּאוֹת, לְחַדֵּשׁ אוֹתָנוּ. בְּכָל דִּבּוּר שֶׁלּוֹ הוּא יָכוֹל לִכְבֹּשׁ כָּל הָעוֹלָם!

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הוּא רַק מְחַזֵּק אוֹתָנוּ, מְחַיֶּה אוֹתָנוּ, מַה שֶּׁלֹּא הָיָה מֵעוֹלָם, "אִם אַתָּה מַאֲמִין שֶׁיְּכוֹלִים לְקַלְקֵל, תַּאֲמִין שֶׁיְּכוֹלִים לְתַקֵּן". מִי מְתַקֵּן? רַבֵּנוּ! הוּא גִּלָּה אֶת זֶה, "קִלְקַלְתָּ? בֹּא אֵלַי - אֲנִי אֲתַקֵּן!" הַלּוֹמְדִים הֵם לֹא יוֹדְעִים כְּלוּם, רַק גַּאֲוָה וְכָבוֹד וְכֶסֶף, וְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הוּא רַק אֱמוּנָה וּבִטָּחוֹן. וְהוּא רוֹפֵא אוֹתָנוּ כְּמוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ, רַק בּוֹא אֵלַי, אֲנִי יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אוֹתְךָ ... (ישראל סבא. בוא אלי)

מִכְתְּבֵי יְדִידוּת

מִכְתָּב ד׳

(המשך) ... **וּפַעַם** אָמַר ר׳ יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּל הָעוֹלָם מָלֵא מִגְּנֵבָה וּגְזֵלָה, רַק הִכַּרְתִּי אֶחָד שֶׁהָיָה נָקִי מִזֶּה - ר׳ יִשְׂרָאֵל קוֹרְדוֹנֶר. לֹא דַּי שֶׁלֹּא הָיָה נוֹגֵעַ לְמַה שֶּׁלֹּא שֶׁלּוֹ, אַדְּרַבָּה, הָיָה נוֹתֵן הַכֹּל, וְאָמַר אֶת זֶה בִּצְעָקָה וּבִבְכִיָּה.

אֲנִי מַכִּיר רַבָּנִים שֶׁכָּל הַחַיִּים שֶׁלָּהֶם לֹא שָׁוֶה כְּלוּם כִּי הֵם מְלֵאִים מִגְּנֵבָה וּגְזֵלָה. יְכוֹלִים לִהְיוֹת מְגֻלְגָּל בְּעַכְבָּר וּבְחָתוּל בִּגְלַל עָוֹן הַזֶּה (וְהָיָה פַּחַד).

פְּלִיאָה. כָּתוּב לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ״ן ס״א שֶׁהָרַבָּנִים הָאֵלּוּ לֹא חַיָּבִים כָּל כָּךְ כִּי יֵשׁ לָהֶם יֵצֶר הָרָע גָּדוֹל לְהַנְהִיג הָעוֹלָם, אֲבָל הַמַּסְמִיכִים אוֹתָם וְכוּ׳. וּב׳אִבֵּי הַנַּחַל׳ כָּתוּב; עָתִיד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִנְקֹם נִקְמַת עַמּוֹ מֵאוֹתָם נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר הַדּוֹרְסִים בְּרֶגֶל גַּאֲוָה נְפָשׁוֹת יְקָרוֹת וּמְעַוְּרִים אוֹתָם מִלִּרְאוֹת אוֹר הַצַּדִּיק הָאֱמֶת. וְעַיֵּן בְּלִקּוּטֵי הֲלָכוֹת בְּסוֹף חֵלֶק ח׳, שֶׁלְּקַיֵּם ׳אַל תְּהִי בַּז׳ צָרִיךְ לִפְעָמִים לְבַזּוֹת בְּכָל מִינֵי בִּזְיוֹנוֹת מִי שֶׁמַּסְתִּיר אוֹר הַצַּדִּיק, לְקַיֵּם ׳הַבָּא לַהֲרָגְךָ הַשְׁכֵּם לְהָרְגוֹ׳, שֶׁלֹּא לִתֵּן עַל יְדֵי זֶה לְבַזּוֹת הָעוֹלָם לְהַרְחִיק אוֹתָם מֵהַצַּדִּיק וְכוּ׳.

וְעַיֵּן בַּחֲמָשׁ; ״הָאִישׁ אֶחָד יֶחֱטָא״ וְכוּ׳, שֶׁקֹּרַח לָקַח כָּל הָעֵדָה נֶגֶד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וּבְכָל זֹאת מֹשֶׁה חִיֵּב רַק אֶת הַמֵּסִית וְלֹא הָאֲחֵרִים (עיין רש״י ול״ה).

פַּעַם דִּבְּרוּ עַל מַחֲלֹקֶת שֶׁל חֲסִידֵי בְּרֶסְלַב בְּעִנְיָן מְסֻיָּם, וְאָז ר׳ יִשְׂרָאֵל צָעַק; זֶה (מַנְהִיג פְּלוֹנִי) הוּא עָשָׂה כָּל הַשֶּׁקֶר בִּבְרֶסְלַב! הוּא לָקַח כָּל הַכָּבוֹד וְכָל הַכֶּסֶף שֶׁל בְּרֶסְלַב וְלֹא הִדְפִּיס דַּף אֶחָד מֵהַסְּפָרִים! חַס וְשָׁלוֹם, אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְקַטְרֵג עַל שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲבָל זֶה שֶׁקֶר! אוֹי לוֹ אוֹי לְנַפְשׁוֹ! וְהָיָה נִרְאֶה רַחֲמָנוּת גָּדוֹל מְאֹד עָלָיו עַכְשָׁו בַּקֶּבֶר... נִרְאֶה מְכֻוָּן לְמַה שֶּׁאָמַרְנוּ, שֶׁלִּפְעָמִים יוֹתֵר טוֹב לְבַזּוֹת הַמַּנְהִיג וּלְהַצִּיל עַל יְדֵי זֶה כָּל יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם לֹא יְבַזֶּה, מִמֵּילָא מְבַזֶּה כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ רַע, וְרַק עַל יָדוֹ וְכוּ׳.

עֵצוֹת וְתַפִּילוֹת

מוֹעֲדֵי ה׳ חֲנוּכָּה, א-ג

עַל־יְדֵי מִצְוַת נֵר חֲנֻכָּה מַכִּיר כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִתְעַלֶּה וְנִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ בָּעוֹלָם, וּמְעוֹרְרִין הָרְחוֹקִים לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְזוֹכִין לְיִרְאָה וְלִשְׁלוֹם־בַּיִת וְלִתְפִלָּה, וְנִתְבַּטֵּל הַמַּחֲלוֹקוֹת וְלָשׁוֹן־הָרָע, וְנִמְשָׁךְ שָׁלוֹם הַכְּלָלִי בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

... וְעָזְרֵנוּ בְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, שֶׁנִּזְכֶּה לְקַיֵּם מִצְוַת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה בִּזְמַנּוֹ בִּשְׁלֵמוּת כָּרָאוּי, בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה וּבְכַוָּנָה גְדוֹלָה וַעֲצוּמָה כָּרָאוּי. וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל הַתִּקּוּנִים הָאֵלֶּה שֶׁהִזְכַּרְנוּ לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי מִצְוַת נֵר חֲנֻכָּה, וְיֵחָשֵׁב לְפָנֶיךָ קִיּוּם מִצְוָתֵנוּ כְּאִלּוּ קִיַּמְנוּהָ בְּכָל פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וְתַרְיַ״ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ, וְיָאִירוּ לְפָנֶיךָ אוֹר קְדֻשַּׁת מִצְוָתֵינוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם.

וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם עַל־יְדֵי קִיּוּם מִצְוָה זוֹ, וְעַל־יְדֵי קִיּוּם כָּל הַמִּצְוֹת דְּאוֹרַיְיתָא וּדְרַבָּנָן, שֶׁתְּזַכֵּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם כֻּלָּם בְּאַהֲבָה וּבְיִרְאָה וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבִשְׁלֵמוּת גְּדוֹלָה, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ שָׁלוֹם מֵאִתְּךָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם. וִיקוּיַּם מִקְרָא שֶׁכָּתוּב, ה׳ עוֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה׳ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם. עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (לקוטי תפילות א׳ – מתוך תפילה י״ד)

עַל־יְדֵי מִצְוַת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה מַמְשִׁיכִין עַל עַצְמוֹ הַדַּעַת הַקָּדוֹשׁ, שֶׁהִיא בְּחִינַת ״שֶׁמֶן הַטּוֹב״, שֶׁהִיא בְּחִינַת זִכָּרוֹן, דְּהַיְנוּ לִזְכֹּר תָּמִיד בְּעָלְמָא דְאָתֵי בִּכְלָל וּבִפְרָט (ע׳ זכרון אות ד).

יְמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי הוֹדָאָה וְהַלֵּל, שֶׁזֶּה עִקַּר שַׁעֲשׁוּעַ עוֹלָם הַבָּא. וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִין שֶׁיָּאִיר הָאֱמֶת, דְּהַיְנוּ לְהִתְפַּלֵּל בֶּאֱמֶת וְלִלְמֹד תּוֹרָה בֶּאֱמֶת מִפִּי רַב אֲמִתִּי, וְלַעֲשׂוֹת שִׁדּוּכִים אֲמִתִּיִּים, שֶׁכָּל זֶה הֵם ג׳ קַוֵּי הָאֱמֶת, וְהֵם מְאִירִין לְכָל חֶלְקֵי הַדִּבּוּר וּמַשְׁלִימִין הַדִּבּוּר. וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ הַקְּדֻשָּׁה וְהַשִּׂמְחָה שֶׁל שַׁבָּת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלֶּה אַחְדוּת הַפָּשׁוּט יִתְבָּרַךְ. וְכָל אֵלּוּ הַתִּקּוּנִים נִמְשָׁכִין עַל־יְדֵי הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה וְעַל־יְדֵי הַלֵּל וְהוֹדָאָה שֶׁל חֲנֻכָּה. אַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לַחֲנֻכָּה כָּזֶה, לְהַמְשִׁיךְ בּוֹ כָּל תִּקּוּנִים הַנּוֹרָאִים הָאֵלּוּ.

... וְזַכֵּנוּ לְקַיֵּם מִצְוַת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה כָּרָאוּי, בְּכָל פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וְתַרְיַ״ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְבָרֶכְךָ וְלוֹמַר הַלֵּל שָׁלֵם בְּשִׂמְחָה וְחֶדְוָה רַבָּה וּבְהִתְעוֹרְרוּת גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה. כִּי בְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים קָבַעְתָּ לָנוּ שְׁמוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁהֵם שַׁעֲשׁוּעַ עוֹלָם הַבָּא. זַכֵּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ בֶּאֱמֶת, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ בֶּאֱמֶת שַׁעֲשׁוּעַ עוֹלָם הַבָּא תָמִיד, שֶׁהוּא הוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ, וּבִפְרָט בִּימֵי הַחֲנֻכָּה הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם יְמֵי הוֹדָאָה.

עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת, וְלָדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ וּלְהוֹדוֹת לְךָ וּלְבָרֶכְךָ סֶלָה בֶּאֱמֶת לְעוֹלָם כִּי טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הוֹדוּ לַה׳ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ, וְנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל שַׁבָּת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחוֹל, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָמִיד כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בֶּאֱמֶת. (לקוטי תפילות ב׳ – מתוך תפילה ג׳)

כל השנה הלכות

חיוב גדול, על־כל אחד מישראל, ללמוד בכל יום שיעור פוסק ... והוא תיקון גדול מאד, לברר ולתקן כל הפגמים; כי על־ידי־זה מברירין הטוב מהרע, שהוא כלל כל־התיקונים (מתוך קצור לקוטי מוהר"ן, קפ"ז)

קצור שולחן ערוך - מהרב שלמה גאנצפריד זצ"ל

= קצת ממלאכות = האסורות בשבת

(א) עִקַּר הַמְּלָאכוֹת שֶׁנֶּאֶסְרוּ לָנוּ לַעֲשׂוֹתָם בַּשַּׁבָּת, כְּבָר נוֹדְעוּ לְרֹב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא נִכְתַּב כָּאן רַק מִדְּבָרִים שֶׁלֹּא נוֹדְעוּ לְרַבִּים וְהֵמָּה דְּבָרִים שְׁכִיחִים

(ב) אָסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹר הַנֵּר דָּבָר שֶׁצָּרִיךְ עִיּוּן קָצָת, דְּגָזְרוּ רַבָּנָן, שֶׁמָּא יִשְׁכַּח וְיָשָׁה אֶת הַנֵּר, לְקָרֵב אֶת הַשֶּׁמֶן אֶל הַפְּתִילָה, וְיִתְחַיֵּב מִשּׁוּם מַבְעִיר וּשְׁנַיִם, מֻתָּרִין לִקְרוֹת מִתּוֹךְ סֵפֶר אֶחָד בְּעֶנְיָן אֶחָד, שֶׁאִם יָבֹא אֶחָד לְהַטּוֹת, חֲבֵרוֹ יַזְכִּירֵהוּ. וּבְגֵרוֹת שֶׁלָּנוּ שֶׁהֶחֱלֵב אוֹ הַשַּׁעֲוָה כָּרוּךְ עַל הַפְּתִילָה, נוֹהֲגִין לְהַתִּיר. אַךְ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֵיזֶה הֻכַּר, שֶׁלֹּא יָבֹא לִקְצֹץ רֹאשׁ הַפְּתִילָה שֶׁנַּעֲשָׂה פֶּחָם. וּלְהַרְמַבַּ"ם, הֲוֵי אָסוּר דְּאוֹרַיְתָא. וַאֲפִלּוּ עַל יְדֵי אִינּוֹ יְהוּדִי אָסוּר לִקְצוֹץ רֹאשׁ הַפְּתִילָה - סימן ער"ה רע"ח

אבי הנחל

מכתב כא
(המשך)

... ה' יִתְבָּרֵךְ חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח, וּכְשֶׁרוֹאֶה שֶׁהָאָדָם נוֹפֵל לִמְקוֹם נָמוּךְ וְרָחוֹק מֵהַהוֹרָה בְּיוֹתֵר בְּתַכְלִית הַשִּׁפְלוּת וְהַפְּחִיתוּת, וְהַסִּטְרָא אָחֳרָא וְהַטֻּמְאָה מִתְפַּשְׁטִין עָלָיו מְאֹד וּמְסַבְּבִין אוֹתוֹ מִכָּל צַד וְרוֹצִין לִבְוֹלְעוֹ לְגַמְרֵי חַס וְשָׁלוֹם חַס וְשָׁלוֹם, אֲזַי הַיְקָא ה' יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵם עָלָיו וּמַזְמִין לוֹ שָׁם רְמָזִים לְפִי אוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וּמַזְמִין לוֹ אֵיזֶה זְכוּת שֶׁיָּכוֹל לִזְכּוֹת בָּזֶה הַמָּקוֹם הָרָחוֹק הַיְקָא, וְזֶהוּ הַנִּסָּיוֹן וְהַבְּחִירָה שֶׁלּוֹ. וְאִם יִזְכֶּה לִזְכֹּר שָׁם בַּה' יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲשׂוֹת שָׁם מַה שֶּׁמְּרַמֵּז לוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, בְּקַל יוּכַל לָשׁוּב לַה' יִתְבָּרֵךְ!

הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד שֶׁזּוֹכֵךְ עַצְמוֹ מִכָּל וָכֹל הוּא אֵינוֹ מֵת כְּלָל, כִּי גַּם לְאַחַר הִסְתַּלְּקוּתוֹ הוּא עוֹסֵק בְּתִקּוּן נְפָשׁוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מֵחֲמַת שֶׁאָז עוֹלֶה בְּכָל פַּעַם לְמַדְרֵגוֹת גְּבוֹהוֹת וְנִפְלָאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת כָּל־כָּךְ עַד שֶׁיָּכוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל.

כִּי עִקַּר הַתִּקּוּן צְרִיכִין לְקַבֵּל מִמָּקוֹם הַגָּבוֹהַּ בְּיוֹתֵר, וְכָל אֶחָד כָּל מַה שֶּׁקִּלְקֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר חַס וְשָׁלוֹם, הוּא צָרִיךְ לְקַבֵּל הַתִּקּוּן מִבְּחִינָה הַגְּבוֹהָה וּרְחוֹקָה עוֹד יוֹתֵר, עַד שֶׁיֵּשׁ שֶׁצָּמְאוּ כָּל־כָּךְ בְּפֹרָט עַתָּה בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ, שֶׁאִי אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְתַּקֵּן רַק עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה יוֹתֵר, וְכָל מַה שֶּׁהוּא חוֹלֶה בְּיוֹתֵר - הוּא צָרִיךְ רַבִּי גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, כִּי צְרִיכִין לָזֶה רַבִּי גָּדוֹל שֶׁיְּהֵיהּ צַדִּיק וְחָכָם בְּחָכְמָה אֲמִתִּית בְּמַעֲלָה מֻפְלֶגֶת וַעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד שֶׁיֵּדַע אֵיךְ לְהַמְשִׁיךְ תִּקּוּנוֹ מִבְּחִינָה גְּבוֹהָה וּרְחוֹקָה מְאֹד בְּאֹפֶן שֶׁיּוּכַל לְתַקֵּן מְקֻלְקָל כְּמוֹתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת "מֵרָחוֹק ה' נִרְאָה לִי", מֵרָחוֹק הַיְקָא, "מִמֶּרְחָק תָּבִיא לַחְמָהּ", שֶׁעִקַּר הַתִּקּוּן צְרִיכִין לְקַבֵּל מִמֶּרְחָק מִבְּחִינָה הַגְּבוֹהָה וּרְחוֹקָה מִמֶּנּוּ מְאֹד.

אֲבָל הָעִקָּר שֶׁצְּרִיכִין לְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת הָרַבֶּה קֹדֶם שֶׁזּוֹכִין לָזֶה, לְהִתְקָרֵב לְזֶה הַצַּדִּיק, כִּי הַמְּנִיעוֹת רַבִּים וַעֲצוּמִים מְאֹד בְּלִי שִׁעוּר, בְּפֹרָט מְנִיעַת הַמֹּחַ, שֶׁיֵּשׁ שֶׁאֵינָם מַאֲמִינִים בְּעַצְמָם שֶׁיּוּכְלוּ לְקַבֵּל תִּקּוּן לְפִי עִצָּם רִבּוּי קִלְקוּלָם בְּכָל פַּעַם בְּלִי שִׁעוּר יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה ...

ספורי מעשיות

... להתעודע ולהגלות שכל מילה סודות התורה, כוונת רבנו ז"ל הייתה ללמד אותנו כיצד לעבוד ה', ולוואי והיינו זוכים להבין מעט מהסודות ומהמוסר השכל שבמעשיות האלו, היינו יהודים כשרים כראוי" (מתוך הקדמת הספר)

ספר המידות

בנים, חלק ב

כו. מִי שֶׁבָּנָיו מֵתִים כְּשֶׁהֵם קְטַנִּים, תַּעֲשֶׂה לוֹ אִמּוֹ כֻּתֹּנֶת, וְהוּא יֵלֵךְ בּוֹ תָּמִיד עַד שֶׁיִּגְדַּל.

כז. כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל פְּרִים וְרָבִים, אֲזַי הָאֻמּוֹת מְחַדְּשִׁין עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת.

כח. הַסְּגוּפִים מוֹעִילִים לְהוֹלָדָה.

כט. הַקּוֹצִים מְסֻגָּלִים [מוֹעִילִים] לְהוֹלָדָה.

ל. מִי שֶׁנּוֹלַד מָהוּל, בְּיָדוּעַ שֶׁכֹּחַ הַמְּדַמֶּה שֶׁלּוֹ טוֹב וְיָפֶה.

בית, חלק א

א. בַּיִת שֶׁאֵין דָּרִין בּוֹ־יִזְהֵר מִלְּהַכְנִס בְּתוֹכוֹ, כִּי הוּא מָקוֹם שֵׁדִים.

ב. מָאן דְּבִישׁ לֵהּ בְּמָתָא דָּא יֵלֵךְ לְמָתָא אַחֲרִיתָא.

ג. כְּשֶׁהַבַּיִת מְזֻמָּן לִבְרָכָה, אֲזַי כְּשֶׁהַצַּדִּיק בָּא לַבַּיִת הַזֶּה גַּם הַבְּרָכָה בָּאָה.

** מֵחָכָם וְתָם **

(מעשה ט - המשך) **... וַיָּשַׂר** בְּעֵינֵי הֶחָכָם, וְנִכְנַס לְבֵיתוֹ, וְעָמַד אֶצְלוֹ, וְהֶחָכָם הָיָה מָלֵא יִסּוּרִים תָּמִיד, כִּי הִנִּיחַ שָׁם שֶׁהוּא חָכָם מֻפְלָג וְאָמָן וְדָאקְטֵיר גָּדוֹל מְאֹד. וְהָיָה בָּא שַׂר אֶחָד, וְצִוָּה לוֹ שֶׁיַּעֲשֶׂה לוֹ טַבַּעַת שֶׁל זָהָב. וְעָשָׂה לוֹ טַבַּעַת נִפְלָא מְאֹד, וְחָקַק שָׁם צִיּוּרִים בִּדְרָכִים נִפְלָאִים מְאֹד, וְחָקַק שָׁם אִילָן, שֶׁהָיָה נִפְלָא מְאֹד. וּבָא הַשַּׂר, וְלֹא יָשַׁר בְּעֵינָיו כְּלָל הַטַּבַּעַת, וְהָיָה לוֹ יִסּוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, כִּי הָיָה יוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ, שֶׁאִלּוּ הָיָה הַטַּבַּעַת עִם הָאִילָן הַזֶּה בְּשִׁפְאנְיָא, הָיָה חָשׁוּב וְנִפְלָא מְאֹד.

וְכֵן פַּעַם אֶחָד בָּא שַׂר גָּדוֹל וְהֵבִיא אֶבֶן טוֹב יָקָר, שֶׁבָּא מִמֶּרְחָקִים, וְהֵבִיא לוֹ עוֹד אֶבֶן טוֹב עִם צִיּוּר, וְצִוָּה לוֹ שֶׁיְּצַיֵּר כְּצִיּוּר הַזֶּה עַל הָאֶבֶן טוֹב שֶׁהֵבִיא, וְצִיֵּר מַמָּשׁ כְּאוֹתוֹ הַצִּיּוּר, רַק שֶׁשָּׁגָה בְּדָבָר אֶחָד, שֶׁלֹּא הָיָה שׁוּם אָדָם מֵבִין עַל זֶה, רַק הוּא לְבַדּוֹ. וּבָא הַשַּׂר, וְקִבֵּל הָאֶבֶן טוֹב וְיָשַׁר בְּעֵינָיו, וְהָיָה לוֹ לְהֶחָכָם הַזֶּה יִסּוּרִים גְּדוֹלִים מִן הַשְּׁגִיאָה: הֲלֹא עַד הֵיכָן מַגִּיעָה חָכְמָתִי, וְעַתָּה יִתְדַּמֵּן לִי שְׁגִיאָה.

וְגַם בְּעִנְיַן הַדָּאקְטֵירִיי הָיָה לוֹ יִסּוּרִים. כְּשֶׁהָיָה בָּא לְחוֹלֶה, וְהָיָה נוֹתֵן לוֹ רְפוּאָה, שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ בְּבֵרוּר, שֶׁאִם יֵלֵךְ לוֹ לְהַחוֹלֶה לְחַיִּים, בְּוַדַּאי מְחֻיָּב בְּבֵרוּר לְהִתְרַפְּאוֹת מִזֶּה, כִּי הִיא רְפוּאָה נִפְלָאָה מְאֹד. וְאַחַר־כָּךְ מֵת הַחוֹלֶה. וְהָיוּ אוֹמְרִים הָעוֹלָם שֶׁמֵּת עַל־יָדוֹ, וְהָיָה לוֹ יִסּוּרִים גְּדוֹלִים מִזֶּה. וְכֵן לְפְעָמִים נָתַן רְפוּאָה לְחוֹלֶה וְנִתְרַפֵּא, וְהָיוּ אוֹמְרִים הָעוֹלָם: מִקָּרֶה הוּא. וְהָיָה מָלֵא יִסּוּרִים תָּמִיד.

וְכֵן הָיָה צָרִיךְ לְמַלְבּוּשׁ. וְקָרָא הַחַיָּט, וְיָגַע עִמּוֹ, עַד שֶׁלִּמְּדוֹ לַעֲשׂוֹת הַמַּלְבּוּשׁ כִּרְצוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ, וְכֵן הַחַיָּט, וְעָשָׂה הַמַּלְבּוּשׁ כִּרְצוֹנוֹ, רַק כְּנָף אֶחָד (שְׁקוֹרִין "לֶעפִּיל") שָׁגָה בּוֹ, וְלֹא כְּוָנוֹ יָפֶה, וְהָיָה מְצֻטָּעָר מְאֹד, כִּי הָיָה יוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ, אַף שֶׁבְּכָאן הוּא יָפֶה, כִּי אֵינָם מְבִינִים עַל זֶה, אֲבָל אִם הָיִיתִי בְּשִׁפְאנְיָא עִם הַלֶּעפִּיל הַזֶּה, הָיִיתִי לִשְׂחוֹק וְהָיִיתִי נִדְמֶה כְּמוֹ "יַתִּיר" (מיותר. כינוי לסכל ומשוגע) ...

(ההמשך יבא)

... אֲנִי לֹא הִרְהַרְתִּי עַל זֶה, אֲנִי לֹא הִקְפַּדְתִּי עָלָיו, לֹא הָיָה לִי קְפֵדָה בַּלֵּב מַדּוּעַ הוּא מַעֲלִים עַיִן, כָּכָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַנְהִיג הָעוֹלָם, מִי שֶׁאֵין לוֹ זְכִיָּה אָז נוֹתְנִים לוֹ הַכֹּסֶף, "אַל תִּתֵּן לְיִשְׂרָאֵל בָּעֶר, רַק עֲשָׂרָה גְּרוֹשׁ".

וַאֲנִי אַף־עַל־פִּי־כֵן אֲנִי לֹא הִסְתַּכַּלְתִּי עַל זֶה, עַל־כָּל־פָּנִים הוּא אֵין לוֹ אֱמוּנוֹת כְּזִבְיוֹת, הוּא לֹא מַאֲמִין בֶּאֱמוּנוֹת כְּזִבְיוֹת. הוּא כָּמוֹנִי, הוּא רָחוֹק, הוּא לֹא מַאֲמִין בֶּאֱמוּנוֹת כְּזִבְיוֹת. אֲבָל זֶה לֹא מַסְפִּיק...

וְכָכָה הָלַכְתִּי לְ'שַׁעֲרֵי חֶסֶד' לְדַבֵּר מֵרַבֵּנוּ עִם זֶה וְעִם זֶה. אִם הָיִיתִי אוֹמֵר שֶׁאֲנִי סוֹבֵל עֲנִיּוּת - נוּ, בִּירוּשָׁלַיִם יֵשׁ הַרְבֵּה עֲנִיִּים.

אוֹי מִי יוֹדֵעַ, מִי יָכוֹל לְסַפֵּר, מִי יָכוֹל לְשַׁעֵר דְּבָרִים כָּאֵלֶּה. הָיִיתִי יָכוֹל לִהְיוֹת מְשֻׁגָּע אוֹ גַּנָּב, דָּבָר כָּזֶה, אֶפְשָׁר לְשַׁעֵר בַּמֹּחַ דָּבָר כָּזֶה, יֵשׁ יֶלֶד וְאֵין לוֹ בֶּגֶד וְאֵין לוֹ לֶחֶם וְלֹא נַעַל לָרַגְלַיִם וְלֹא שִׁלַּמְתִּי בַּעֲדָם אֶת הַכֶּסֶף שֶׁל הַחִנּוּךְ שֶׁל הַבִּית־סֵפֶר וְזָרְקוּ אוֹתָם בְּכָל חֹדֶשׁ מִן הַחֶדֶר שֶׁלֹּא יְבוֹאוּ עַד שֶׁיְּבִיאוּ כֶּסֶף. נוּ, מִי כֵּן יָכוֹל לְהָבִין אֶת זֶה, אֵיזֶה צַעַר זֶה? מִי יָכוֹל לְשַׁעֵר אֶת הַצַּעַר וְהַכְּאֵב וְהַבּוּשָׁה, מִי יָכוֹל לְשַׁעֵר. עַכְשָׁו אֲנִי מְסַפֵּר וַאֲנִי מְצַחֵק וַאֲנִי בְּשִׂמְחָה, אֲבָל אָז מִי יָכוֹל לְשַׁעֵר אֶת הַלֵּב שֶׁלִּי, אֶת הַצַּעַר וְהַשִּׁבְרוֹן לֵב שֶׁהָיָה לִי?

אוֹי, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם יוֹדֵעַ הָאֱמֶת, כַּמָּה שֶׁאֲנִי אֲסַפֵּר עוֹד לֹא מַגִּיעַ לְכַפִּי שֶׁהָיָה! וּבָרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי לֹא הִכְנַעְתִּי עַצְמִי לְהַשָּׁקֵר. בָּרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי הָיִיתִי חָזָק, אֲנִי צָחַקְתִּי מִכֻּלָּם. אֲנִי הָיִיתִי גִּבּוֹר חָזָק וְלֹא הִכְנַעְתִּי עַצְמִי לְכִלּוּם!

אֲנִי גָּרְתִּי בְּטֶבֶריָה וְלֹא הָיָה לִי פַּרְנָסָה, וַאֲנִי נָסַעְתִּי לִירוּשָׁלַיִם בִּשְׁבִיל לִשְׁמֹעַ אֵיזֶה דִּבּוּר מֵרַבֵּנוּ. אֲנִי נָסַעְתִּי לִירוּשָׁלַיִם וְהָיִיתִי שָׂמֵחַ. וְחָזַרְתִּי מִירוּשָׁלַיִם, וּמָצָאתִי אֶת הַבַּת שֶׁלִּי חוֹלָה כָּל־כָּךְ רָחוֹק מִן הַחַיִּים, בְּחֹלִי כָּזֶה.. אָז אִשְׁתִּי אָמְרָה לִי: "אַתָּה גָּרַמְתָּ לָהּ אֶת זֶה! הִיא הִתְגַּעְגְּעָה אַחֲרֶיךָ וְנִכְנְסָה לְמַחֲלָה כָּזֶה, הִיא הִתְגַּעְגְּעָה אַחֲרֵי הָאַבָּא שֶׁלָּהּ",
וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הִיא הִבְרִיאָה...

יהודי הוא בן של מלך

אוצר היראה

חנוכה

לקוטי עצות

הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה הוּא בְּחִינַת הַמְשָׁכַת הַשֹּׂגַת אֱלָקוּת עַל־יְדֵי צְמִצּוּמִים, שֶׁמִּשָּׁם עִקַּר הַדְלָקַת כָּל הָאוֹרוֹת וְהַנֵּרוֹת דִּקְדֻשָּׁה, בְּחִינַת 'לְאַנְהָרָא שַׁרְגִּין וּלְאַדְלָקָא בּוּצִינִין'. כִּי מִלְכוּת יָוָן הָרְשָׁעָה רָצְתָה לְהִתְגַּבֵּר בְּחָכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, בְּחִינַת חָכְמוֹת יָוָן, וּלְהַשְׁכִּיחָם תּוֹרָתֶךָ, חַס וְשָׁלוֹם.

כִּי הַתּוֹרָה הִיא עִקַּר הַחָכְמָה דִּקְדֻשָּׁה, שֶׁעַל־יְדָהּ זוֹכִין לְהַשָּׂגַת אֱלָקוּת; וְהֵם רָצוּ לְהַשְׁכִּיחַ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת עַל־יְדֵי הִתְגַּבְּרוּת חָכְמוֹת יָוָן שֶׁלָּהֶם, כְּמוֹ עַכְשָׁו בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, שֶׁמִּתְגַּבְּרִין הָאֶפִּיקוֹרְסִים לְהַמְשִׁיךְ חָכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת בָּעוֹלָם וּלְהַשְׁכִּיחַ הַתּוֹרָה לְגַמְרֵי עַל־יְדֵי־זֶה, כַּנִּרְאֶה בְּחוּשׁ, שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּמְשָׁךְ אַחַר הַרְכֵּיהֶם הוּא פּוֹרֵק עֹל לְגַמְרֵי, חַס וְשָׁלוֹם.

אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִקְדִּים רְפוּאָה לְמַכָּה, וְעָשָׂה עִמָּנוּ אָז נֵס נִפְלָא וְנוֹרָא בִּימֵי מַתִּתְיָהוּ וְכוּ', עַד שֶׁלֹּא דַּי שֶׁהִכְנִיעוּ וְהִפִּילוּ מַלְכוּת יָוָן לְגַמְרֵי, אַף גַּם הִמְשִׁיכוּ אוֹר נִפְלָא בָּעוֹלָם לַדּוֹרוֹת, שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ כֹּחַ עַל־יְדֵי־זֶה לְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַנֶּ"ל כָּל אֶחָד בְּבֵיתוֹ וּבְמְקוֹמוֹ, אֶפִלּוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא.

וְזֶה בְּחִינַת שֶׁאָנוּ מַדְלִיקִין נֵר חֲנֻכָּה, שֶׁכּוֹלֵל כָּל הַיְחִידִים הַקְּדוֹשִׁים (כַּמְבֹאָר בַּפְּנִימִיּוֹת), כָּל אֶחָד בְּבֵיתוֹ, לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, כִּי הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים מַמְשִׁיכִין תְּקוּנִים נִפְלָאִים כָּאֵלֶּה, עַד שֶׁמַּאִירִין בְּחִינַת הַשֹּׂגַת אֱלָקוּת עַל־יְדֵי הַצְּמִצּוּמִים גַּם לְמַטָּה בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד, שֶׁהִיא בְּחִינַת לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא יָרְדָה הַשְׁכִינָה לְשָׁם.

כִּי בְּגֹדֶל כֹּחָם יְכוֹלִין לְהָאִיר אֲפִלּוּ בְּהַקְּטַנִּים וְהַגְּרוּעִים מְאֹד אִם רוֹצִים לְקַבֵּל, בִּבְחִינַת "גַּם כִּי אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת לֹא אִירָא רָע כִּי אַתָּה עִמָּדִי", וּבִבְחִינַת "כִּי אַשִּׁיב בַּחֹשֶׁךְ ה' אוֹר לִי"
(הלכות השכמת הבוקר - הלכה ד, אות י לפי אוצר היראה – חנוכה, א')

ספורים

המשך הסיפור

... עַל בֵּן הִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא יְדַבְּרוּ מֵה' וְכוּ'. וְכַאֲשֶׁר בָּאוּ אֶל רַבֵּנוּ זַ"ל, וְהֵיוּ אֲצִלּוֹ אֵיזוֹ שָׁעוֹת, וּבְכָל פַּעַם בָּא לָהֶם בְּפִיהֶם שֵׁם ה' וְהֵם אָמְרוּ כָּךְ שֶׁהִסְכִּימוּ וְכוּ' וְכַאֲשֶׁר בָּאִים לְרַבֵּנוּ זַ"ל רַיְיסְט מֶען מִיךְ בַּיי דִּי פָּאלִיס, הִירְשׁ בֶּער עֶס אִיז דָּא אַ גָּאט אוֹיף דֶּער וֶועלְט [מוֹשְׁכִים לִי בְּשׁוּלֵי בִּגְדִי, הִירְשׁ בֶּער יֵשׁ אֱלֹקִים בָּעוֹלָם].

רַבֵּנוּ זַ"ל הָיָה נִזְהָר מִלּוֹמַר לִפְנֵיהֶם תּוֹרָה, וּכְשֶׁבָּאוּ בְּאֶמְצַע הָיָה מְסַבֵּב לְדָבָר אַחֵר, וּלְרַבִּי נַפְתָּלִי אָמַר שֶׁהוּא יְדַבֵּר רַק עִם לְאַנְדָא, וְעִם הִירְשׁ בֶּער כְּלָל וּכְלָל לֹא, וּלְר' נָתָן זַ"ל אָמַר שֶׁהוּא יְדַבֵּר עִם הִירְשׁ בֶּער.

וּפַעַם אַחַת אָמַר לוֹ רַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁיְּסַפֵּר לָהֶם מַעֲשֶׂה מֵהַבַּעַל שֵׁם טוֹב זַ"ל. וְנִתְפַּלֵּא מוֹהֲרַנַ"ת זַ"ל בְּלִבּוֹ הֲלֹא שָׁמַע מֵרַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁיְּזַהֲרוּ מִלּוֹמַר תּוֹרָה לִפְנֵיהֶם. עָנָה רַבֵּנוּ זַ"ל וְאָמַר, וְואס הָאב אִיךְ גֵּיזָאגְט [מָה אָמַרְתִּי] "סִפְּרוּ בַּגּוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ". וּבְתַחְלַת בִּיאַת רַבֵּנוּ זַ"ל לְאוּמָיִן חָשְׁבוּ אוֹתוֹ לְחָכָם אֲבָל לֹא כִּרְצָם "וויזֶעל", וְאַחַר כָּךְ חָשְׁבוּהוּ שֶׁהוּא חָכָם כְּמוֹהוּ. וְאַחַר כָּךְ כְּשֶׁנּוֹכְחוּ לָדַעַת שֶׁהוּא יוֹתֵר חָכָם מִמֶּנּוּ. וְהָיָה לָהֶם קְשָׁיָא מֵרַבָּם הַנִּ"ל, וְלֹא יָדְעוּ תֵּרוּץ, וְהָלְכוּ אוֹדוֹת זֶה לְרַבֵּנוּ זַ"ל לִשְׁאֹל מִמֶּנּוּ.

וְתֵכֶף כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לְבֵיתוֹ הִקְשָׁה רַבֵּנוּ זַ"ל זֹאת הַקְּשָׁיָא וְעָנָה לָהֶם תֵּרוּץ נָכוֹן. וְנִתְפַּלְּאוּ מְאֹד וְנָשְׁקוּ אֶת רַגְלֵי רַבֵּנוּ זַ"ל וְאָמְרוּ לוֹ, מֵילָא זֹאת אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁאַתָּה יוֹתֵר חָכָם מִוויזֶעל, שֶׁהוּא לֹא יָדַע תֵּרוּץ וְאַתָּה יוֹדְעִים תֵּרוּץ, אֲבָל מֵאֵיפֹה יְדַעְתָּם הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁלָּנוּ. עָנָה וְהִסְבִּיר לָהֶם שֶׁזֶּה מֻחְכָּמֶת חָכְמָה, כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מֹחַ נָקִי וָזָךְ, יָכוֹל לְהָכִיר הַמַּחֲשָׁבָה עַל יְדֵי הַשְׁעָרוֹת. וְנִתְקַבֵּל אֶצְלָם.

אֲבָל אַחַר כָּךְ כְּשֶׁיָּצְאוּ מִמֶּנּוּ הִתְפַּלְּאוּ עוֹד יוֹתֵר וְאָמְרוּ: אוֹתָנוּ! חֲכָמִים כָּמוֹנוּ יָכוֹל לְהִתְעוֹת כָּל כָּךְ, הֲלֹא זֶה אִי אֶפְשָׁר בְּשֵׂכֶל אֱנוֹשִׁי בְּשׁוּם אֹפֶן וְכוּ' ...

שבת שלום
חנוכה שמח